

Arrest

nr. 204 280 van 24 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2018 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de gegevens die de verwerende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft overgemaakt blijkt dat de verzoekende partij op 20 maart 2018 naar haar land van herkomst werd gerepatriëerd.

1.2. Op 30 januari 2018 heeft de gemachtigde de verzoeker eveneens een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"Aan de Heer, (1):

Naam : S.

voornaam : U.

geboortedatum : 25.12.1989

geboorteplaats : Emirdag

nationaliteit : Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV BR.61.L3.005660/2018 van de politie zone van Zuid).

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Bovendien het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“Eerste middel

Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 8 EVRM, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat betrokken geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Echter is verzoeker steeds woonachtig geweest te X

Ook stelt de bestreden beslissing dat verzoeker zich niet aangemeld heeft bij de Belgische autoriteiten en dat hij op heterdaad betrapt werd voor zwartwerk.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht. Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

De beslissing schendt ook artikel 8 EVRM, verzoeker heeft namelijk een broer die in België verblijft en waarmee hij een hecht gezin vormt. Ook heeft verzoeker een Bulgaarse vriendin, mevrouw T. V., zij is titularis van een E-kaart. Dat er zich dus daadwerkelijk een schending van artikel 8 EVRM opdringt.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte en waardoor hij zich in de onmogelijkheid vindt om zijn gezinsleven met zijn vriendin en zijn broer verder uit te oefenen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus volgens de verzoekende partij duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij. Volgens de verzoekende partij schendt de verwerende partij bovendien het redelijkheidsbeginsel omdat zij kan afzien van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Artikel 74/11, §1, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“(...) De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat haar in het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2018 geen enkele termijn werd toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Dit blijkt overigens ook uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2018 zelf, dat zich in het administratief dossier bevindt, en dat overigens werd uitgevoerd op 20 maart 2018.

Uit voormelde bepaling en meer bepaald uit de woorden *“gaat gepaard”* blijkt dat de gemachtigde in dit geval in principe een inreisverbod moet afgeven.

Zulks blijkt ook uit de voorbereidende werkzaamheden van de vreemdelingenwet. Hierin wordt gesteld:

“ De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, (...). Artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend

voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (...).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22)

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006)

Artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt echter als volgt:

“(...) De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. (...)”

Hieruit volgt dat de verwerende partij, ondanks de verplichting om een inreisverbod op te leggen, toch kan afwijken van deze verplichting zij het dan wel enkel om humanitaire redenen. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat de verwerende partij over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt, aangezien zij kan afzien van het opleggen van een inreisverbod voor zover er sprake is van humanitaire redenen, zoals bepaald bij artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt echter eveneens vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat er in haar concreet geval sprake zou zijn van dergelijke humanitaire redenen. De verzoekende partij stelt louter dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel zou geschonden hebben omdat zij niet heeft afgezien van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. De verzoekende partij moet echter minstens een begin van bewijs bijbrengen van het feit dat er in casu sprake zou zijn van dergelijke humanitaire redenen en dat zij deze humanitaire redenen kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur, wat zij nalaat. Zij maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij betoogt verder dat haar een inreisverbod opgelegd werd omdat zij geen gekend of vast verblijfsadres zou hebben, terwijl zij steeds te [10.. ..., ...] woonde en dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij zich niet aangemeld heeft bij de Belgische autoriteiten en dat zij op heterdaad betrapt werd voor zwartwerk.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de kritiek van de verzoekende partij betrekking heeft op een overtollig motief en hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Het determinerend motief voor het opleggen van een inreisverbod is dat aan de verzoekende partij geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillige vertrek. Dit motief dat zijn grondslag vindt in het administratief dossier volstaat om de bestreden beslissing te schragen voor wat betreft het opleggen van een inreisverbod.

De Raad stelt verder vast dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op dit specifieke adres woonde. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de verwerende partij kon weten of had moeten weten waar zij woonde. Vanzelfsprekend kan de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op dat moment op de hoogte is of had moeten zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was of had moeten zijn van het adres waar zij woonde zoals vermeld in haar enig middel. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij dat zij in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres zou hebben.

Wat betreft de overige kritiek van de verzoekende partij op de motieven voor het opleggen van een inreisverbod, stelt de Raad, naast de eerdere vaststelling dat dit overtollige motieven betreft, vast dat dit inderdaad motieven van de bestreden beslissing zijn, maar dat de verzoekende partij ze helemaal niet betwist. Bovendien blijkt uit het *“Rapport administratif: Séjour illégal, Travail au noir”*, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de verzoekende partij inderdaad op heterdaad betrapt werd op zwartwerk. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel geschonden zouden zijn.

De verzoekende partij stelt verder dat in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar.

De Raad stelt echter vast dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt waarom de verwerende partij in casu koos voor het opleggen van een inreisverbod met een termijn van drie jaar. De verwerende partij motiveert immers als volgt:

“Bovendien het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel”

De Raad stelt verder vast dat het gebruik van het woord ‘bovendien’ in de aanhef van de eerste zin van deze motivering verwijst naar de bovenstaande motieven in de bestreden beslissing. Deze luiden als volgt: *“Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV BR.61.L3.005660/2018 van de politie zone van Zuid). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”.*

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreide motieven bevat waarom in casu wordt geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar en dat de feiten waarop de verwerende partij zich baseert voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar hun grondslag vinden in het administratief dossier. De discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod houdt echter niet in dat zij moet motiveren waarom zij niet voor een kortere termijn heeft gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht waarbij de verwerende partij dient te vermelden waarom zij voor een bepaalde duur heeft gekozen. Hierbij moet blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval, wat in casu is gebeurd.

Ook op dit punt maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Ten slotte haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en betoogt zij dat zij een broer heeft die in België verblijft en waarmee zij een hecht gezin vormt, dat ze een Bulgaarse vriendin heeft, mevrouw T. V., die bovendien titularis is van een E-kaart en dat zij door de bestreden beslissing ontruikt wordt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte en waardoor zij zich in de onmogelijkheid bevindt om haar gezinsleven met haar vriendin en haar broer verder uit te oefenen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een expliciet motief bevat met betrekking tot de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“Bovendien het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”.

Uit dit motief blijkt dat de verwerende partij een afweging maakte tussen het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij met haar broer en de bescherming van de openbare orde. Volgens de verwerende partij gaat de bescherming van de openbare orde in casu voor op het gezinsleven van de

verzoekende partij. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij deze concrete afweging niet betwist. Zij beperkt zich tot het vermelden van haar beweerde familieleden met haar broer en vriendin, maar betwist niet dat zij de openbare orde heeft geschaad en dat dit feit in casu zwaarder doorweegt dan haar beweerde familieleden. Zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken betwist de verzoekende partij overigens evenmin dat zij op heterdaad betrapt werd op zwartwerk en dus de openbare orde heeft geschaad.

Hoe dan ook, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van enig bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 met haar broer, noch met haar beweerde vriendin. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. De verzoekende partij brengt zelfs geen begin van bewijs bij van het bestaan van haar zogenaamde Bulgaarse partner, noch van enige relatie met haar, laat staan van het feit dat zij met haar een gezin zou vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft haar broer toont zij op geen enkele wijze aan dat er een zekere afhankelijkheidsband tussen hen bestaat, dat de gewone familiebanden overstijgt. De verzoekende partij beperkt zich ten slotte tot de loutere bewering dat zij in België duurzaam verankerd zou zijn, maar zij maakt dit niet aannemelijk, en dit blijkt bovendien niet uit enig stuk van het administratief dossier. Een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM maakt de verzoekende partij dan ook evenmin aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU